

[Socialministeren.]

Ændringen af Bestyrelsesforholdene ved Arbejdsanvisningskontorerne uden for København som værende af betydelig Værdi. Det vil naturligvis i høj Grad afhænge af, hvem man vælger. Hvis man fra begge de Sider, der skal foretage Valg, faar fat i de rigtige Folk, vil efter min Overbevisning den Ændring, der her finder Sted, føre til et Samarbejde, som der kan bygges videre paa. Jeg tror, det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde, at der er mangel en Husbond ude paa Landet — maaske de allerfleste —, som holder sig borte, ja, langt borte fra Arbejdsanvisningskontorerne, netop fordi han skal have sin Karl eller Pige ind i Hjemmet og helst vil være helt sikker paa nu ogsaa at faa den rigtige, som han har Lyst til at have derhjemme. Det kan man udmærket godt forstaa. Men paa den anden Side, hvis man skal gaa saa vidt, som Partiet Venstre foreslog i det andet høje Ting, og, fordi der er Mangel paa Arbejdskraft, tage Understøttelsen bort fra dem, der med Rette i Henhold til Loven har kunnet forsikre sig, saa maa man jo kunne tvangsindlægge de paagældende som Tjenestefolk hos Husbonden. Det maa jo være Følgen netop af denne Ordning. Man kan ikke ensidigt sige, at der er 4 Pladser ledige i Sognet, altsaa skal vi lukke for 50 unge Mennesker, hvis tilfældigvis de 4 Gaardejere, for at nævne en Titel, ikke vil have nogen af dem hjemme hos sig. Det kan jo godt være, at de alligevel er meget flinke og dygtige Mennesker paa en Gaard. Naar det personlige Forhold gør sig i den Grad gældende, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde, og som jeg har hørt det fra Hundreder og atter Hundreder Landboere rundt om paa Møder, og det er det, der gør, at man ikke vil benytte den offentlige Arbejdsanvisning, saa kan man ikke ensidigt foretage drastiske Skridt imod den svageste Part i Sagen, nemlig dem, der gaar ledige. Man maa i alt Fald konstatere, at der bliver anvist dem Arbejde; det er et gammelt Princip, som ligger i selve Arbejdsanvisningsloven, ogsaa i Arbejdsløshedsloven, og som Venstre i sin Tid har været med til at fastlægge, og jeg synes, man skal være noget forsigtig med at begynde at pille ved det.

Jeg vil dernæst gerne sige til det ærede Medlem Hr. Stensballe, som ikke kan stemme for den ændrede Pristalsregulering i § 2 og § 3, at hvis Arbejdsløsheds-kasserne havde bevaret den Pristalsregulering, der blev

gennemført i 1933, vilde det baade for Arbejdsløsheds-kasserne og for det offentlige være blevet meget dyrere end den Ordning, der foreslaas nu. Det var Arbejdsløsheds-kasserne, der i 1937 bad om at faa reduceret Pristalsreguleringen, saa den blev økonomisk overkommelig for dem. Jeg kan nævne to Tal. Hvis vi fra Arbejdsløsheds-kassernes og Ministeriets Side, fra Regeringspartierne Side, havde foreslaaet en Tilbagevenden til Pristalsreguleringen af 1933, den, som Partiet Venstre var med til at gennemføre, vilde det ugentlige Dyrtidstillæg nu fra 1. April paa 4 Kr.s Satsen, altsaa Maksimumsunderstøttelsen paa 28 Kr. pr. Uge, være blevet 11 Kr. 20 Øre, hvor de arbejdende Arbejdere i Øjeblikket faar 7 Kr. 75 Øre. Arbejdsløsheds-kasserne, der foreslog en meget stærk Nedsættelse af Pristalsreguleringen i 1937, har nu set, at man er kommet for langt ned til stor Skade for de arbejdsløse, og de foreslaar da en beskeden og rimelig Ændring, der fører op, ikke til 11 Kr. 20 Øre i Dyrtidstillæg for de ledige paa 4 Kr.s Satsen, men til 7 Kr. om Ugen. Jeg synes, at man ogsaa fra Partiet Venstres Side skulde udtale en Slags Beundring, i alt Fald for, at Arbejdsløshedsforsikringen forstaaer, at skal vi holde sammen paa dem, der er forsikrede i den danske Arbejdsløshedsforsikring, gaar det ikke an at spænde Buen saaledes, at den brister, hverken til den ene eller den anden Side. Og den Regulering, der finder Sted her, er saa maadeholden, at jeg synes, det er mindre rimeligt, at Partiet Venstre gaar imod en saadan Ændring.

Hvad angaar de ekstraordinære Tilskud, der ydes i Henhold til det andet Lovforslag, har man fra Partiet Venstres Side, i det andet høje Ting i alt Fald, talt om de store Formuer, der ligger i de Arbejdsløsheds-kasser, som ikke faar noget i Henhold til denne Lov. Det er nemlig det mærkelige ved dette Lovforslag, at det kun giver Støtte til de Kasser, der er økonomisk daarligt stillede. Det er dem med den ringe Aarsløn for Fagets Arbejdere og med den meget store Arbejdsløshedsprocent, der skal ligge over 20, og det er erfaringsmæssigt — det ved vi fra de Oversigter, der findes — de Kasser, der kun har en meget ringe Formue. Det er dem, vi hjælper. Alle de andre 60 Kasser, deriblandt de 4, som denne Gang glider ud som nødstedte, maa helt og fuldt betale Pristalsreguleringen selv, enten gennem Forbrug af Formue eller gennem Kontingentforhøjelse, og de 18 nødstedte Kasser